

A ESTAMPIÑA DO BELÉN

VINTEOITO

Un día de outono, acompañado polo meu irmán, voaba por un ceo cuberto de nubes enfariñadas.

Mentres que durou a viaxe, ata que aterrou o avión, tivemos tempo para conversar, gozar da paisaxe, e aínda para comenzar a follear un libriño que levaba comigo nunha bolsa pequerrecha.

De súpeto, saíu do libriño un calendario de peto que eu gardaba con moito agarimo. Nel estaba fotografado o Belén de Begonte, que empezara a súa andaina polos anos 70 das mans do crego D. José Domínguez Guizan.

Entón lembrei a historia deste regaliño que eu tanto estimaba.

Un día, como tantos outros, do mes de Nadal, visitara a Sra. Irene, unha velliña que tiña sempre un sorriso de nena inocente.

Despois de falar do mal tempo que ía díxome con moita algarabía: “hoxe tiveron un regaliño do meu bisneto Daniel, pois foi a Begonte, ver un nacemento que disque parece de verdade, ás figuriñas só lles falta falar”, e proseguía Irene, “tróuxome de recordo unha estampina onde está retratado o Belén ¡debe dar xenio velo! E Dani foime explicando todas as figuriñas, dicíame: avoa, mira aquí nesta esquiniña están os homes facendo cacharros de barro. Eu replicáballe: chámanse oleiros, agora xa non hai ninguén que se adique a este oficio. Mira meu neno, o barro arrincábano da terra, logo coas mans e coa axuda do torno van acadando distintas formas: xerras, búcaros, potas, tarteiras e outros cacharros.

E Dani emocionado, dicíame: mira aquí están unhas velliñas tecendo, e mais adiante aquelas outras fiando na la coa roca e o fuso. Todo isto contóunolo a mestra, estes instrumentos nunca eu os vira.

E eu díxenlle ao meu netiño canto teño traballado eu tecendo mantas, fiaba na la mentres o sol coa súa cor encarnada escondíase nas montañas.

Agora, xa ninguén traballa deste xeito, agora son as máquinas industriais movidas por uns aparatos as que fan o traballo.

E o neno mirábame cos ollos saltóns. Alí adiante, comentábame o pequeno, están uns homes facendo cestos e acolá outros vanlle dando xeito a unhas zocas. ¿avoa, e ti tiñas zocas?

Eu respondinlle: Si meu rei, claro daquela non había zapatos, só para certas ocasións”

Irene díxome: “¿pois mire que debe estar ben fermoso o Belén!”. Engadiu: “Eu imaxineime a Xesús nacendo no medio de nós na Terra Chá. Si, nun pobo de montañas brancas de algodón, de lóstregos que se van perdendo no fonal dunha parede, de ríos que cantan unha doce panxoliña ao recén”.

Ao remate dicía a velliña: “O meu Dani, díxome: mira avoiña alí está Herodes que quería matar ao neno Deus; e na corte, alá noutro recuncho está o Neno Xesús e os seus pais, mira están cheos de contento, e alá polo medio daquela montaña pelada veñen os reis, que eran moi bos, tiñan o corazón gran-

de, por iso eran capaces de ver as estrelas pola noite. ¿gústache avoa?

Eu, entón collín a Daniel no meu colo e díxenlle: “Danieliño, meu neno, cando medres e sexas un home, cando te sintas canso e con problemas na vida, cando chegue o Nadal vai de novo ao Belén de Begonte, descubrirás o grande que é Deus, que se fai pequeno para compartir a nosa historia e dicirnos que o máis importante do ser humano é facer o ben e ter un corazón grande para amar”.

Á Sra. Irene encharcáronse os ollos de bágoas e díxome: “Mire señor, hoxe doulle grazas a Deus por todo o que viu o meu neno en Begonte”. Levantándose da súa cadeira, coas mans trementes, díxome: “Tome a estampina do Belén de Begonte, e cando eu morra cada Nadal lémbrese de min e pídalle a Deus que estea gozando con El no Belén da festa eterna”.

Eu emocionado biquei a Irene, gardei a estampina no libro; e agora voando miro pola fiestra do avión e vexo pobos en miniatura, contemplo Begonte, Belén de Xudea e moitos lugares do mundo onde Deus nace no corazón de Irene e de xente con boa fe.

Cando aterramos, treméronme as pernas da emoción que vivín nunha viaxe un día de outono. Agora neste Nadal Irene cantaralle a Deus unha panxoliña no ceo.